

מסמך 158

מסמך 158

הר ההשתנות

היה זה לקראת השקיעה של יום שישי, ה-12 באוגוסט, שנת 29 לספירה, שישוע ועמיתיו הגיעו למרגלות הר החרמון, ממש בסמוך למקום שבו המתין בעבר הנער תיג'לת, כאשר המאסטר העפיל לבדו אל ההר על-מנת ליישב אחת ולתמיד את עתידה הרוחני של אורנטיה ועל-מנת לסיים מן הבחינה הטכנית את המרידה של לוציפר. וכאן הם שהו במשך יומיים בהכנה רוחנית למאורעות אשר היו עתידים להתרחש אך מעט לאחר מכן.

בקווים כלליים, ישוע ידע מבעוד מועד את אשר עתיד היה להתרחש על ההר, והוא השתוקק שכל שליחיו יחלקו עמו את החוויה הזו. השהות יחד עמם למרגלות ההר נועדה להכשיר אותם לקראת התגלות שלו עצמו. ואולם, הם לא יכולים היו להגיע לרמות הרוחניות אשר נדרשו כדי להיחשף למלוא חוויית הביקור של ההוויות השמימיות אשר עוד מעט קט היו עתידות להופיע על-פני האדמה. ומכיוון שישוע לא יכול היה לקחת עמו את כל עמיתיו, הוא החליט לקחת עמו רק את אותם שלושה אשר נהגו להצטרף אליו למפגשים מיוחדים מעין אלה. וכך, רק פטרוס, יעקב ויוחנן חלקו עם המאסטר חלק מן ההתנסות הייחודית הזו.

1. ההשתנות

מוקדם בבוקר של יום שני, ה-15 באוגוסט, החלו ישוע ושלושת השליחים לטפס במעלה הר החרמון, והדבר התרחש שישה ימים לאחר הודאתו הזכורה של פטרוס בשעת הצהריים תחת עצי התות.

ישוע נקרא להעפיל לבדו אל ההר על-מנת לטפל בכמה עניינים חשובים אשר נגעו להתקדמות משימת המתת שלו בגוף, כפי שההתנסות הזו התייחסה ליקום אשר הוא עצמו ברא. היה זה משמעותי שהתזמון של המאורע יוצא-הדופן הזה התרחש כאשר ישוע והשליחים היו בארצות הגויים, וכי הוא אכן התרחש על הר של גויים.

הם הגיעו ליעדם, בערך במחצית הדרך אל הפסגה, זמן קצר לפני צהרי היום, ובעודם סועדים את ארוחת הצהריים, סיפר ישוע לשלושת השליחים חלק מן ההתנסות שלו בגבעות אשר ממזרח לירדן מעט לאחר הטבילה, כמו גם מעט יותר על אודות התנסותו על הר החרמון בפעם האחרונה שבה ביקר במקום המבודד הזה.

בילדותו נהג ישוע להעפיל אל הגבעה הסמוכה לביתו ולחלום על הקרבות אשר לחמו צבאות האימפריות בעמק יזרעאל; כעת הוא העפיל אל הר החרמון על-מנת לקבל את ההכשרה אשר תכין אותו לירידה אל מישור הירדן על-מנת לסיים שם את מלאכתו בסצנות האחרונות של דרמת משימת המתת שלו על-פני אורנטיה. המאסטר יכול היה לוותר על המאבק באותו יום על הר החרמון ולחזור לשלוט על מרחבי היקום, אך לא זו בלבד שהוא בחר לעמוד בדרישות הסדר שלו, סדר הבנים האלוהיים, הכלולים בהרשאת הבנים הנצחיים של פרדיס, אלא שהוא גם בחר לעמוד באופן מלא בחלק האחרון של רצון אביו מפרדיס. ביום זה של חודש אוגוסט, ראו אותו שלושת שליחיו מסרב לקבל לידיהם את מלוא הסמכות ביקום. הם התבוננו בתדהמה בשליחים השמימיים, אשר עזבו והותירו אותו לבדו לסיים את חייו הארציים כבן האדם וכבן האל.

אמונת השליחים הגיעה לשיאה בעת האכלתם של חמשת האלפים, ואז היא ירדה במהירות כמעט לאפס. כעת, משהצהיר המאסטר על אלוהיותו, התרוממה אמונתם הרפויה של השנים-עשר

והגיעה במשך השבועות העוקבים לשיאה הגבוה ביותר, אשר לאחריו שוב חזרה לרדת בהתמדה. הפעם השלישית שבה חזרה אמונת השליחים לפעם בעוצמה אירעה אך ורק לאחר תחייתו של המאסטר מן המתים.

בסביבות השעה שלוש אחר הצהריים של היום היפה הזה עזב ישוע את שלושת השליחים ואמר: "אלך לי להתבודד למשך זמן-מה ולהתייחד עם האב ועם שליחיו; אבקשכם להישאר כאן, ובזמן שתמתינו לשובי, התפללו כי יעשה רצון האב בהמשך בכל הצעדים הבאים במשימת המתת של בן האדם." ולאחר שאמר להם את הדברים הללו, נפרד ישוע מעליהם לטובת פגישה ארוכה עם גבריאל ועם האב מלכי-צדק, פגישה שממנה הוא לא שב עד לשעה שש. כאשר ישוע ראה את החרדה אשר אחזה בהם בשל היעדרותו הממושכת, הוא אמר: "למה אתם פוחדים? היטב תדעו כי עלי לעסוק בעסקי אבי; למה אתם מטילים ספק בשעה שאינני נמצא עמכם? כעת אכריז כי בן האדם בחר להמשיך ולחיות את מלוא חייו בקרבכם כאחד מכם. התעודדו; לא אעזוב אתכם עד אשר תכלה מלאכתי."

בשעה שהם סעדו את ארוחת הערב שלהם, שאל פטרוס את המאסטר, "עד מתי נישאר על ההר הרחק מאחינו?" על כך ענה לו ישוע: "עד אשר תחזו בהדר בן האדם ועד אשר תדעו כי כל מה שהכרתי עליו אמת ויציב הוא." הם ישבו מסביב לאור המדורה והמשיכו לשוחח על מרידתו של לוציפר עד לרדת החשיכה, עת כבדו עפפיהם של השליחים, שהרי הם יצאו למסעם בשעה מוקדמת מאוד באותו הבוקר.

לאחר ששלושתם נרדמו מהר וישנו שנת ישרים במשך כחצי שעה, הם התעוררו לפתע בשל קול קרקוש סמוך, וכאשר התבוננו סביבם, הם נדהמו לראות את ישוע משוחח באינטימיות עם שתי הוויות שמימיות, לבושות בלבוש-אור של העולם השמימי. פניו וגופו של ישוע האירו באור שמימי. השלושה הללו שוחחו בשפה מוזרה, אך מחלק מן הדברים אשר נאמרו שיער פטרוס בשוגג כי ההוויות אשר היו מצויות ליד ישוע היו משה ואליהו; לאמיתו של דבר היו אלה גבריאל והאב מלכי-צדק. לבקשתו של ישוע, הבקרים הפיזיים ארגנו את הדברים כך שהשליחים יוכלו לחזות במראה הזה.

שלושת השליחים נבהלו כל-כך וחזרו לעשתונותיהם לאט, ואילו פטרוס, אשר היה הראשון להתאושש, אמר בעת שהתבונן במחזה המרהיב, ההולך המתפוגג אל מול עיניהם ובישוע העומד שם לבדו: "ישוע, מאסטר, טוב להיות כאן. שמחים אנו למראה התהילה הזו. לא נרצה לשוב מטה אל העולם הרגיל. אם תיאות, הבה ונישאר כאן, נקים שלושה אוהלים, אחד לך, אחד למשה ואחר לאליהו." פטרוס אמר את הדברים הללו מתוך הבלבול שבו היה שרוי, ופשוט משום שלא עלה בדעתו דבר-מה אחר לומר באותו רגע.

ובעוד פטרוס מדבר, התקרב אליהם ענן מוכסף ועטף את ארבעתם. השליחים התיירו עד מאוד, ובזמן שנפלו על פניהם בסגידה, הם שמעו בת-קול, אותה אחת אשר דיברה בשעה שישוע הוטבל, ובת הקול אמרה: "זהו בני ידידי; ואלי תשמעו." וכאשר נמוג הענן ושוב היה ישוע לבדו עם השלושה, הוא הושיט את ידו מטה אליהם, נגע בהם ואמר: "קומו, אל נא תפחדו; עוד תראו דברים גדולים מאלה." אך השליחים אכן התיירו; זמן קצר לפני חצות הליל, כאשר הם התכוננו לרדת מן ההר, השלושה נותרו בדממה ושקועים במחשבות.

2. בירידה מן ההר

מילה לא נאמרה עד אשר הם סיימו לעשות את מחצית הדרך מטה. או אז החל ישוע את השיחה באומרו: "אנא ודאו כי לא תספרו לאיש על הדבר אשר ראיתם ושמעתם על ההר, גם לא לאחיכם, עד אשר יקום בן האדם לתחייה מן המתים." שלושת השליחים הוכו בתדהמה למשמע דבריו של

ישוע, "עד אשר יקום בן האדם לתחייה מן המתים." רק לאחרונה הם אישרו כי הוא הגואל, בן האל, ורק עתה הם חזו בו משתנה לתפארה ממש אל מול עיניהם, וכעת הוא החל לדבר על "תחייה מן המתים"!

פטרס נחרד מן המחשבה על מותו של המאסטר – הייתה זו מחשבה מטרידה מדי להחזיק בה – ובשל הפחד שיעקב, או יוחנן, ישאלו משהו בהמשך לדברי ישוע, הוא ביקש להסיח את הדעת בשיחה על משהו אחר, אך הוא לא ידע על מה לדבר ולכן ביטא את המחשבה הראשונה אשר עלתה בדעתו, אשר הייתה: "מאסטר, מדוע הסופרים אומרים כי אליהו חייב להופיע לפני בוא המשיח?" וישוע, שידע היטב כי פטרס ביקש להימנע מלהתייחס אל מותו ואל תחייתו מן המתים, ענה: "אכן, אליהו מגיע לפני-כן ומכשיר את הקרקע להופעת בן האדם, אשר ידרש לסבול סבל רב עד אשר לבסוף יידחו אותו. אך אומר אני לכם כי אליהו כבר בא, ואף אותו לא קיבלו ועוללו לו את אשר עוללו." ואז הבינו שלושת השליחים כי הוא התייחס אל יוחנן המטביל כאל אליהו. ישוע ידע כי אם הם יתעקשו להתייחס אליו כאל המשיח, כי אז על יוחנן למלא את תפקידו של אליהו בנבואה.

ישוע גזר עליהם שתיקה באשר למה שראו וטעמו, טעימת-קדם של התהילה שלאחר תחייתו מן המתים, משום שהוא לא רצה לטפח תקוות-שווא שכעת, משהתקבל כמשיח, הוא ימלא במידה כזו או אחרת את הציפיות השגויות ביחס לגואל שמחולל נסים ונפלאות. ואף כי פטרס, יעקב ויוחנן חשבו רבות על כל אלה בדעתם, הם לא סיפרו דבר לאיש עד לאחר תחייתו של המאסטר מן המתים.

בעת שהם המשיכו לרדת מן ההר, אמר להם ישוע: "לא הסכמתם לקבל אותי כבן האדם; לפיכך הסכמתי כי תקבלו אותי באופן שעליו התעקשתם, אך אל-נא תשגו, כי רצונו של האב הוא אשר יעלה על הכול. אם תבחרו להמשיך כך וללכת אחר נטיית לבכם, ראוי כי תתכוננו לסבול אכזבות רבות ולעמוד במבחנים רבים, אך ההכשרה אשר הענקתי לכם תספיק בכדי לסייע לכם לצלוח אפילו את העצב אשר בחירתכם תביא עליכם."

ישוע לא העלה עמו להר ההשתנות את פטרס, יעקב ויוחנן, משום שהם היו מוכשרים בכל מובן שהוא יותר מן השליחים האחרים לחזות במה שקרה, או מפני שהם היו מוכנים יותר מן הבחינה הרוחנית ליהנות מזכות-היתר הנדירה הזו. ממש לא. הוא ידע היטב כי איש מבין השנים-עשר לא היה מוכן מבחינה רוחנית לחוויה הזו; ולפיכך נטל עמו רק את שלושת השליחים אשר מונו ללוות אותו באותן פעמים שבהן הוא ביקש ליהנות מזמן התייחדות בבדידות.

3. משמעותה של ההשתנות

מה שחזו בו עיניהם של פטרס, יוחנן ויעקב על הר ההשתנות היה הצצה חטופה אל מפגן שמימי אשר אירע באותו יום רב-מאורעות על הר החרמון. ההשתנות ציינה את זאת:

1. קבלתה המלאה של משימת המתת של מיכאל באורנטיה בגוף על-ידי הבן-אם הנצחי של פרדיס. ככל שהדבר נגע לדרישות הבן הנצחי, ישוע קיבל אישור לכך שאלה קוימו. וגבריאלי היה מי שהביא לישוע את האישור הזה.

2. עדות לשביעות רצונה של הרוח האינסופית באשר לשלמותה של משימת המתת באורנטיה בדמות בשר ודם בן-תמותה. נציגתה ביקום של הרוח האינסופית, שותפתו הקרובה של מיכאל בסאלווינגטון ושותפתו הצמודה לעבודה, דיברה בהזדמנות הזו מפי האב מלכי-צדק.

ישוע קיבל בברכה את העדות הזו באשר להצלחת משימתו הארצית, כפי שזו נמסרה מפי שליחי הבן הנצחי והרוח האינסופית, אך הוא שם לב כי אביו לא ציין שמישמת המתת באורנטיה הושלמה; נוכחותו הבלתי-נראית של האב העידה מפי מכוון המחשבה אשר הפך-לאישי של ישוע, אשר אמר, "זהו בני ידידי; לו תשמעון." ועדות זו נמסרה במילים כך ששלושת השליחים יוכלו לשמוע אותה.

לאחר הביקור השמימי הזה ביקש ישוע למצוא מהו רצון אביו והחליט להמשיך ולדבוק במשימת המתת שלו כבן-אנוש עד לסופה הטבעי. וזו הייתה חשיבות ההשתנות עבור ישוע. עבור שלושת השליחים, אירוע זה סימן את כניסת המאסטר לשלב הסופי של נתיבתו על-פני האדמה כבן האל וכבן האדם.

לאחר הביקור הרשמי של גבריאלי ושל האב מלכי-צדק, ישוע שוחח באופן לא רשמי עם אלה אשר היו בניו-שלוחיו, והתייחד עמם באשר לענייני היקום.

4. הנער האפילפטי

היה זה מעט לפני שעת ארוחת הבוקר בבוקר יום שלישי הזה, שישוע ובני לווייתו התקרבו למחנה השליחים. וכאשר הם התקרבו, הם הבחינו בקהל גדול שהתאסף סביב השליחים, ומיד לאחר מכן שמעו את קולות הוויכוח והעימות אשר עלו מהקבוצה הזו אשר מנתה כחמישים איש, וכללה את תשעת השליחים ומספר דומה של סופרים מירושלים ושל תלמידים מאמינים, אשר עקבו אחר ישוע ועמיתיו מאז שיצאו ממגדן.

ואף כי הקהל התווכח על מספר רב של נושאים, העימות העיקרי נסב סביב אזרח טברייני מסוים אשר הגיע למקום יום קודם לכן וחיפש אחר ישוע. לגבר הזה, יעקב הצפתי שמו, היה ילד יחיד כבן ארבע-עשרה אשר לקה במקרה חמור של אפילפסיה. בנוסף למחלה העצבית, דבק בנער אחד מן האמצעיונים הנודדים, המרושעים והמתמרדים, אשר היו נוכחים אז על-פני האדמה ולא נמצאו תחת שליטה, ולפיכך הנער היה גם אליפטי וגם אחוז-שד.

האב המודאג, אשר שימש כפקיד זוטרי בממשלו של הורדוס אנטיפס, הסתובב באזור הגבולות המערביים של מחוז שלטונו של פיליפוס במשך כמעט שבועיים וחיפש את ישוע על-מנת לבקש ממנו לרפא את בנו החולה. הוא לא הצליח למצוא את קבוצת השליחים, אלא בסביבות שעת הצהריים של אותו יום, כאשר ישוע שהה עדיין עם שלושת השליחים על ההר.

תשעת השליחים הופתעו מאוד ואף חששו כאשר פתאום ניגש אליהם האדם הזה, אשר אליו נלוו כמעט ארבעים בני-אדם נוספים, שאף הם חיפשו אחר ישוע. בזמן שהגיעה אליהם הקבוצה, עסקו תשעת השליחים – או לפחות מרביתם – בתחביב שאליו התפתו זה מכבר – דיון בסוגיה מי מתוכם אמור להיות הבכיר במלכות הקרבה; הם היו עסוקים בדיון בתפקידים השונים אשר יוקצו לשליחים היחידים השונים. הם פשוט לא הצליחו להשתחרר לחלוטין מרעיון השליחות החומרית של המשיח, אשר התחבב עליהם משכבר. וכעת, משישוע עצמו קיבל את הודאתם ואישר כי הוא אכן הינו הגואל – או לפחות הודה בעובדת היותו אלוהי – היה זה אך טבעי שבזמן שהם נפרדו מן המאסטר, הם שבו והתפתו לדון בתקוות ובשאיפות אשר אותם נשאו בעומק לבם. וזה בדיוק היה הדיון שבו הם היו עסוקים בשעה שניגשו אליהם יעקב הצפתי והאנשים אשר נלוו אליו וחיפשו את ישוע.

אנדראס ניגש לברך את האב ובנו לשלום ואמר, "את מי אתם מחפשים?" אמר לו יעקב: "אישי הטוב, אני מחפש את המאסטר שלך. אני מבקש מזור לבני החולה. אבקש מישוע לגרש את השד

אשר דבק בילדי. ואז המשיך האב ותיאר באזני השליחים את מחלת בנו ואת העובדה שפעמים רבות הוא כמעט ואיבד את חייו כתוצאה מן ההתקפים החולניים.

בזמן שהשליחים הקשיבו לאב, התקרבו אליו שמעון הקנאי ויהודה איש-קריות ואמרו: "אנחנו יכולים לרפאו; אין צורך שתמתין עד לשובו של המאסטר. אנו שגריריה של המלכות; ולא עוד נשמור את הדברים האלה בסוד. ישוע הוא הגואל, ומפתחות המלכות נמסרו לידינו." באותה עת היו אנדראס ותומאס מצויים בצד בהתייעצות. נתנאל והשאר התבוננו בהם בתדהמה; הם השתאו למראה התעוזה, ואף היומרה, של שמעון ויהודה. אמר אז האב: "אם ניתנה לכם היכולת לעשות כן, אתפלל כי תאמרו את המילים אשר ישחררו את בני מן השעבוד הזה." אז שמעון צעד קדימה, הניח את ידו על ראשו של הנער, התבונן ישירות אל תוך עיניו וציווה: "צאי ממנו, רוח טמאה; בשם ישוע, צייתי לך." אך הנער רק נתקף התקף אלים יותר, ואילו הסופרים לעגו לשליחים. גם התלמידים המאוכזבים נאלצו לספוג את לעגם של המבקרים המרושעים.

אנדראס התאכזב עמוקות מכישלון הניסיון השגוי. הוא קרא לשליחים הצידה לשם התייעצות ותפילה. לאחר פרק זמן של בוננות, ומשום שחשו את האכזבה המרה של התבוסה וההשפלה אשר חוו, ביקש אנדראס לנסות בשנית לגרש את השד, ונחל אך אכזבה. אנדראס הודה בכנות בכישלונו וביקש מן האב להישאר עמם למשך לילה נוסף, או עד לשובו של ישוע, ואמר: "אולי הסוג הזה מציית אך לפקודתו האישית של המאסטר."

וכך, בשעה שישוע ירד מן ההר ולצדו פטרוס, יעקב ויוחנן החיוניים והמאוששים, היו תשעת אחיהם אחוזי בלבול ומושפלים באופן שאף מנע מהם שינה. הם היו קבוצה מיאשת ומדוכאת. ואולם, יעקב הצפתי לא אבה לוותר. אף שהם לא ידעו מתי ישוע ישוב, הוא החליט להישאר עד לשובו של המאסטר.

5. ישוע מרפא את הנער

בשעה שישוע התקרב למקום, חשו תשעת השליחים הקלה גדולה והתעודדו עד מאוד למראה השמחה וההתלהבות יוצאת-הדופן שהם ראו על פניהם של פטרוס, יעקב ויוחנן. הם מיהרו כולם לקבל את פניו של ישוע ואת שלושת אחיהם. בעת שברכו זה את זה לשלום, התקרב ההמון וישוע שאל, "על מה התווכחתם בעת שהתקרבנו?" אך בטרם יכלו השליחים המיואשים והמושפלים להשיב על שאלת המאסטר, צעד האב המודאג קדימה, כרע ברך אל מול ישוע ואמר: "מאסטר, יש לי ילד יחיד, ושד אחז בו. לא רק שהוא צועק באימה, קצף יוצא מפיו והוא לעתים נופל כמת בזמן ההתקף, אלא שהרוח הרעה שדבקה בו גם גורמת לו לעוויתות ולפעמים אף משליכה אותו למים או לאש. ילדי נמק לו לאיטו, חורק שיניים וסובל. חייו גרועים ממוות; אמו ואני מתעצבים ורוחנו שבורה. אמש, לקראת צהרי היום, ביקשתי אותך ומצאתי את שליחך, ובזמן שהמתנו ניסו שליחך לגרש את השד ולא צלחו. וכעת, מאסטר, האם תיאות אתה לעשות כן למעננו? האם תרפא את בני?"

משסיים ישוע לשמוע את הסיפור, הוא נגע באב הכורע וביקש ממנו לקום, תוך שהוא מתבונן בקפידה בשליחים אשר עמדו בסמוך. אז אמר ישוע לכל אלו אשר עמדו מסביבו: "הוי דור חסר אמונה ופתלתל, עד-מתי אשא אתכם? עד מתי אהיה עמכם? מתי תלמדו כי עבודות האמונה לא נולדות מן הספק?" אז הצביע ישוע על האב הנבוך ואמר, "הבא את בנך לכאן." כאשר הביא יעקב את בנו לפני ישוע, הוא שאל, "כמה זמן הילד חולה כך?" ענה לו האב, "מאז שהוא ילד קטן מאוד." ובזמן שהם דיברו, נתקף הנער התקף אלים, ממש לנגד עיניהם, חרק שיניו וקצף יצא מפיו. לאחר סדרת עוויתות אלימות הוא נשכב לפניהם ונדמה כמת. שוב כרע האב ברך לרגלי ישוע והאיץ במאסטר: "אם אתה יכול לרפאו, אני מתחנן לפניך שתחמול עלינו ותגאל אותנו מן המחלה הזו." למשמע המילים האלה, התבונן ישוע בפניו המודאגות של האב ואמר: "אל תטיל ספק בכוח

אהבתו של אבי, אלא רק בכנותה ובשיעורה של אמונתך. הכול אפשרי עבור המאמין באמת ובתמים." ואז אמר יעקב הצפתי את אותן מילים אשר תזכרנה עוד זמן רב, מילים של אמונה מהולה בספק, וכך אמר, "אדוני, אני מאמין. אני מתפלל שתעזור לי בחוסר אמונתי."

למשמע המילים האלה, צעד ישוע קדימה, אחז בידו של הנער ואמר: "אני עושה כן בהתאם לרצונו של אבי ומתוך כבוד לאמונה חיה. קום בני! צאי ממנו רוח מרדנית, ואל תשובי לשכון בו." נתן ישוע את יד הנער ביד אביו, ואמר: "לכו לדרככם. האב העניק לכם את אשר ביקשה נשמתכם." וכל הנוכחים, ואפילו אויביו של ישוע, נדהמו למראה עיניהם.

עבור שלושת השליחים אשר זה עתה נהנו מאושר רוחני, התנסו וחזו במראות ההשתנות, החזרה המהירה אל זירת הכישלון והאכזבה של חבריהם השליחים הייתה בבחינת התפכחות מאשליה. ואולם, כך היה הדבר באשר לכל שנים-עשר שגריריה של המלכות. תמיד הם התנדנדו בין התרוממות להשפלה בחוויות חייהם.

ואכן היה זה ריפוי כפול, הן של מחלה פיזית והן של חולי רוחני. ומאותה שעה ואילך, הנער נותר בריא בקביעות. כאשר עזבו יעקב ובנו הבריא, אמר ישוע: "אנו יוצאים כעת לקיסריה-פיליפי; התכוננו מיד." והם צעדו דרומה בדממה בשעה שההמון צעד בעקבותיהם מאחור.

6. בגינה של סלזוס

הם נותרו ללון אצל סלזוס. ובאותו ערב, לאחר שאכלו ונחו, ישבו השנים-עשר בגינה, התקבצו מסביב לישוע, ותומאס אמר: "מאסטר, אנחנו, אלה אשר נותרנו מאחור, עדיין לא יודעים מה אירע על ההר, אותו דבר אשר שימח מאד את אחינו שהיו עמך. והואיל ואנחנו מבינים כי לא ניתן לספר כעת מה אירע על ההר, אנו משתוקקים שתדבר אתנו על הכישלון אשר נחלנו ושתנחה אותנו באשר לעניינים הללו."

וישוע ענה לתומאס ואמר: "כל מה שאחיהם שמעו על ההר עוד יתגלה לכם בבוא העת. וכעת, אראה לכם מדוע נכשלתם במה שניסיתם לעשות בחוסר-חוכמה. בעוד שהמאסטר שלכם ועמיתיו, אחיהם, העפילו אמש בהר בכדי לבקש להרחיב את ידיעתם את רצון האב ולבקש להתעשר בתוספת חוכמה בכדי להוציא את אותו רצון אלוהי ביעילות אל הפועל, אתם, אשר נותרתם כאן לעמוד על המשמר, וקיבלתם הנחייה להתחבר לתודעה הרוחנית ולהתפלל עמנו על-מנת שנקבל התגלות מלאה יותר של רצון האב, נכשלתם בהפגנת האמונה, ובמקום זאת נכנעתם לפיתוי ושבתם לעסוק בנטיות העבר הרעות שלכם. המשכתם לבקש לעצמכם את המקומות המועדפים במלכות השמים – המלכות החומרית וברת החלוף אשר אתם מתעקשים להמשיך ולהגות בה. ואתם ממשיכים להיצמד למושגים השגויים הללו על-אף שאני שב ומכריז כי מלכותי היא לא מן העולם הזה."

"מיד לאחר שזיהיתם מתוך אמונה את זהותו של בן האדם, שב והציץ הרצון האנוכי שלכם לזכות בעדיפות בעולם, ושבתם לדון בינכם לבין עצמכם בסוגיה מי יהיה הגדול במלכות השמים, מלכות שבאופן שאתם תופשים אותה לא קיימת ולעולם לא תתקיים. האם לא אמרתי לכם כי הגדול במלכות האחוזה הרוחנית של אבי חייב להפוך להיות קטן בעיני עצמו, ובכך להפוך למשרתם של אחיו? גדולה רוחנית מתבססת על הבנת אהבה דמוית-אלוהי, ולא על תענוגות הנובעים מהפעלת כוח חומרי לשם רוממות-עצמית. בעת שניסיתם את מה שניסיתם ונכשלתם בו כישלון חרוץ, התכלית שלכם לא הייתה טהורה. המניע שלכם לא היה אלוהי. האידיאל שלכם לא היה רוחני. השאיפה שלכם לא הייתה זולתנית. הפעולה שלכם לא התבססה על אהבה, ותכלית היעד שלכם לא היה מימוש רצונו של האב שבשמים."

"כמה זמן ייקח לכם ללמוד כי אינכם יכולים לקצר את הזמן הנדרש לשם קיום תופעות הטבע, אלא כאשר זהו רצון האב? אף לא תוכלו לפעול ברוח ללא עוצמה רוחנית. ואפילו כאשר בכוח הדבר ניתן, לא תוכלו לפעול כך או כך ללא קיומו של המרכיב החיוני האנושי השלישי, החוויה האישית של קיום אמונה חיה. האם תמיד תבקשו את המופעים החומריים כגורמי משיכה למציאויות הרוח של המלכות? האם לא תוכלו לתפוש את משמעות הרוח של משימתי ללא פעולות של מפגנים נראים יוצאי-דופן? מתי אוכל לסמוך עליכם שתדבקו במציאויות הרוח הגבוהות יותר של המלכות ללא הופעת מפגנים חומריים חיצוניים?"

וכאשר סיים ישוע לומר את דבריו אלה לשנים-עשר, הוא הוסיף ואמר: "וכעת לכו ונחו. הן מחר נשוב למגדן ונערוך התייעצויות באשר למשימתנו בערי ובכפרי הדקפוליס. ובנוגע למסקנות ממאורעות היום, אכריז באוזני כל אחד ואחד מכם את אשר אמרתי לאחיכם על ההר, ותישמרנה המילים האלה עמוק בלבכם: בן האדם נכנס כעת לשלב האחרון במשימת המתת. אנחנו עתידים להתחיל במלאכה אשר תוביל אל המבחן הסופי והגדול, מבחן לאמונתכם ולמסירותכם כאשר אמסר אני לידי אלו המבקשים להרסני. וזכרו את אשר אני אומר לכם כעת: בן האדם יומת, אבל הוא יקום שוב לתחייה."

הם פרשו לשנת הלילה בצער. הם היו מבולבלים; הם לא הצליחו להבין את המילים אשר אמר. ואף אם פחדו לשאול אותו באשר למה שאמר, לאחר תחייתו מן המתים הם זכרו את כל אשר אמר להם.

7. מחאתו של פטרוס

מוקדם בבוקר יום רביעי הזה, יצאו ישוע והשנים-עשר מקיסריה-פיליפי אל עבר פארק מגדן הסמוך לבית צידה-יוליאס. השליחים בקושי עצמו עין באותו לילה, כך שהיו מוכנים ליציאה המוקדמת. אפילו התאומים לבית חלפי, בעלי המזג העצור, נדהמו לשמע הדיבורים על מותו של ישוע. הם נעו דרומה, ומעט לאחר נחל מרום פגשו את דרך דמשק. ישוע ביקש להימנע מן הסופרים ומן האחרים אשר עקבו אחריהם, והנחה אותם ללכת אל כפר נחום בדרך דמשק אשר חצתה את הגליל. הוא עשה כן מכיוון שידע שהעוקבים אחריהם ימשיכו דרומה בדרך הירדן המזרחית משום שיחשבו שישוע והשליחים יפחדו לחצות את השטח אשר בשליטת הורדוס אנטיפס. ישוע ביקש לחמוק ממבקריו ומן ההמונים אשר עקבו אחריהם ולבלות את היום הזה לבדו עם שליחיו.

הם המשיכו לנוע דרך הגליל עד זמן רב לאחר מועד ארוחת הצהריים, אז עצרו בצל להתרעננות. ולאחר שאכלו, דיבר אנדראס אל ישוע ואמר: "מאסטר, אחי אינם מבינים את מלוא המשמעות של דבריך העמוקים. הגענו להאמין באופן מלא כי אתה הנך בן האל, וכעת אנו שומעים דברים מוזרים על כך שתעזוב אותנו, ועל כך שתמות. איננו מבינים את השיעורים שלימדת. האם אתה מדבר אלינו במשלים? אנו מתחננים שתדבר אלינו ישירות ובגלוי."

בתשובתו לאנדראס ישוע אמר: "אחי, בדיוק משום שהודיתם בכך שאני הנני בן האל, אני חייב להתחיל לגלות לכם את האמת על סיום משימתו הארצית של בן האדם. אתם מתעקשים להיאחז באמונה כי אני הנני המשיח, ואינכם מרפים מן הרעיון שעל המשיח לשבת על כס המלך בירושלים; לפיכך אני ממשיך לומר לכם כי על בן האדם ללכת עוד מעט לירושלים ולחוות סבל רב. הסופרים, הזקנים והכוהנים הראשיים יידחו אותו ולאחר מכן הוא יומת ויקום לתחייה מן המתים. אינני מדבר אליכם במשלים; אני אומר לכם את האמת כדי שתכוננו לשעה שלפתע המאורעות האלה יתרגשו עלינו." ובעודו מדבר, רץ אליו פתאום שמעון פטרוס, הניח את ידו על הכתף של המאסטר ואמר: "מאסטר, אני רחוק מלהתווכח אתך, אך אני מכריז שהדברים הללו לעולם לא יקרו לך."

פטרס דיבר כך מתוך אהבתו לישוע; אך טבעו האנושי של המאסטר זיהה באותן מילים, אשר כוונתן הייתה טובה, הצעת פיתוי מרומזת לשנות את החלטתו לסיים את משימת המתת הארצית שלו בהתאם לרצון אביו מפרדיס. ולפי שזיהה את הסכנה שבהרשאת ההצעות אפילו של חבריו האוהבים להסיט אותו מהחלטתו, הוא נפנה אל עבר פטרס ושאר השליחים, ואמר: "סור מעל פני. אתה נהנה מטעם המחלוקת, מחדוות הפיתוי. כאשר אתה מדבר כך, אינך נמצא בצד שלי, אלא בצד של אויבינו. בדרך הזו אתה הופך את אהבתך אלי למכשול אשר ימנע ממני מלעשות את רצון האב. אל תנהג כמנהג האדם. עשה כרצון האל."

ולאחר שהם התאוששו מן ההלם הראשון של נזיפת ישוע, ולפני שהמשיכו במסעם, המשיך המאסטר ואמר: "איש כי יחפץ ללכת אחרי יִכְחַשׁ בְּנַפְשׁוֹ, וְנִשָּׂא אֶת צְלוּבוֹ יוֹם וָהַלֵךְ אַחֲרַי. כִּי הַחֹפֵץ לְהַצִּיל אֶת נַפְשׁוֹ תֹאבֵד נַפְשׁוֹ מִמֶּנּוּ, וְהַמֹּאבֵד אֶת נַפְשׁוֹ לְמַעַן וְלִמְעַן הַבְּשׂוּרָה, הוּא יִצְלָנָה. כִּי מִה יִעֲלֵל הָאָדָם שְׂקִינָה אֶת כָּל הָעוֹלָם וְאֵבֵד וְהַשְׁחִית אֶת נַפְשׁוֹ? אוּ מִה יִיתֵן אִישׁ פְּדִיּוֹן נַפְשׁוֹ? אֵל תִּתְּבִישׁוּ בִּי וּבְדַבְרִי אֶל מוֹל חֲטָא הַדּוֹר הַצָּבוֹעַ, כְּשֶׁם שְׁאֲנִי לֹא אֶתְּבִישׁ לְהַכִּיר בְּכֶם כְּאֶשֶׁר אָבּוֹא בְּקִבּוּד אֶל מוֹל הָאֵב וְהַמְּלָאכִים הַקְדוֹשִׁים. וּבְאַמַּת אֲנִי אֶמַר לְכֶם, יֵשׁ מִן הָעוֹמְדִים פֹּה אֶשֶׁר לֹא יִטְעֲמוּ מוֹת, עַד כִּי יֵרְאוּ אֶת מַלְכוּת הָאֱלֹהִים."

וכך תיאר ישוע בפשטות בפני השנים-עשר את הנתיב המכאיב ומלא-הניגודים שבו יידרשו ללכת אם ידבקו בו. המילים האלה היו בבחינת הלם גדול עבור הדייגים הגליליים הללו, אשר התעקשו להמשיך ולחלום על מלכות ארצית שבה מובטחות להם משרות של כבוד! אך פנייתו האמיצה כיוונה אל הנאמנות אשר בלבם, ואיש מהם לא חשב לנטוש אותו. ישוע לא התכוון לשלוח אותם לבדם אל תוך העימות; הוא הוביל אותם. הוא רק ביקש מהם לאזור אומץ וללכת אחריו.

אט-אט החלו השנים-עשר להבין כי ישוע מספר להם על אודות האפשרות שימות. רק במעומעם הם הבינו את מה שאמר להם באשר למותו, אך הם שכחו לגמרי את הצהרתו באשר לתחייתו מן המתים. בחלוף הימים, נזכרו פטרס, יעקב ויוחנן בחוויותיהם על הר ההשתנות, והצליחו לגבש הבנה מלאה יותר באשר לכמה מן העניינים הללו.

במהלך כל הקשר של השנים-עשר עם המאסטר, רק פעמים ספורות הם חוו את מבטו הכועס, ושמעו ממנו מילות תוכחה מהירות כאלה אשר שילח זה עתה בפטרס וביתר השליחים. מאז ומעולם ישוע הפגין סבלנות באשר למגרעותיהם האנושיות, אך לא כך היה כאשר הוא עמד אל מול איום על תוכניתו להוציא אל הפועל את רצון אביו באשר לשארית נתיבתו על-פני האדמה. השליחים היו המומים, פשוטו כמשמעו; הם נדהמו ונתקפו אימה. הם לא הצליחו למצוא מילים על-מנת לבטא את צערם. אט-אט הם החלו להבין במה נדרש המאסטר לעמוד, וכן שהם ייאלצו לעבור זאת עמו, אך מלוא ההבנה באשר למאורעות אשר עתידים לבוא הגיעה הרבה לאחר שקיבלו את הרמזים המקדימים הללו באשר לטרגדיה העתידית.

בדממה יצאו ישוע והשנים-עשר לדרכם אל עבר פארק מגדן, דרך כפר נחום. בחלוף שעות אחר הצהריים, אף כי השליחים לא שוחחו עם ישוע, הם שוחחו רבות בינם לבין עצמם בשעה שאנדראס שוחח עם המאסטר.

8. בביתו של פטרס

עם שקיעה הם נכנסו לכפר נחום, צעדו בשבילים צדדיים הישר אל ביתו של שמעון פטרס ושם סעדו את ארוחת הערב. בעת שדוד זבדיה התכוון להשיט אותם אל מעבר לאגם, הם חיכו בביתו של שמעון, וישוע התבונן בפטרס ובשליחים האחרים, ושאל: "היום אחר הצהריים, על מה דיברתם בינכם לבין עצמכם ברצינות שכזו בזמן שהלכתם?" השליחים שתקו משום שרבים מהם המשיכו את הדיון אשר החלו בהר החרמון, באשר לתפקידים שיקבלו במלכות הקרבה; מי יהיה

הבכיר וכן הלאה. היטב ידע ישוע את אשר העסיק את מחשבותיהם באותו יום, ולכן הצביע על אחד מילדיו הקטנטנים של פטרוס, הושיב אותו במחיצתם ואמר: "אמן, אמן אומר לכם, לא תתקדמו הרבה במלכות השמים, אלא אם כן תשתנו ותהפכו להיות יותר כמו הילד הזה. כל המשפיל עצמו, כל אשר יהפוך להיות כילד הזה, יהיה לגדול מכולם במלכות השמים. המקבל את הילד הזה לשמי, אותי הוא מקבל. והמקבל אותי, הוא מקבל את אשר שלחני. הגדול במלכות הוא אשר יבקש לשתף את אחיו באמיתות הטובות האלה. נוח לו שיתלה פלח רכב בצנארו ויושלף אל הים מאשר יכשיל את אחד מהקטנים האלה. וכל אשר תייצרו בידיכם או תראו בעיניכם, אם אלה מונעים מכם מלהתקדם במלכות השמים, מוטב לכם להקריבם, שכן טוב להיכנס אל המלכות ללא החפצים האהובים עליכם בחיים, מלהמשיך ולדבוק באלה ולמצוא את עצמכם מחוצה למלכות. ויותר מכל, מוטב לכם שלא לפגוע באחד מן הקטנים הללו, שכן מלאכיהם עונים תמיד לצבאות השמים."

וכאשר סיים ישוע לומר את דבריו, הם עלו לסירה והפליגו אל מעבר לאגם, אל מגדן.